

Konfirmand med krop

Af Eva Jerg, sognepræst i Christianskirken Fredericia

»Hvad kan I huske fra jeres konfirmationsundervisning?« Sådan spurgte jeg for nylig mit eget øgleynge. Den ene trak vejret dybt og sagde så: »Mor, helt ærligt, jeg kan ikke huske ret meget af det, du sagde. Men jeg kan huske det, vi gjorde«. I det følgende beskrives noget af det, jeg har gjort sammen med mine konfirmander.

I Christianskirken i Fredericia er konfirmanderne vant til bogstavligt talt at blive ét med de bibelske fortællinger. Det sker, når morgenlyset falder gennem glasmosaikkerne af Bjørn Nørgaard, der illustrerer 24 bibelske fortællinger, og det reflekterede lys vandrer fra én konfirmand til den næste, der således først bliver ét med en Jonas, en Abraham, en forslået undervejs og mange flere.

Hver konfirmandtime begynder med andagt, hvor konfirmanderne altså ikke bare ser på eller hører bibelhistorier, men de får dem bogstavligt talt lige i hovedet. Dagens mosaik danner afsæt for resten af undervisningssessionen. Som eksempelvis babelstårnet og pinseunderet.

Babel for begyndere

Konfirmanderne inddeles i grupper og får at vide: Det handler om at bygge det højeste tårn. Tårnet skal kunne stå af sig selv. De må bruge alt, hvad der er i posen. Men de må ikke tale sammen imens. Der bliver ikke sat tid på.

Det skal du skal bruge:

Hver gruppe får udleveret helt identiske poser, indeholdende eksempelvis:

- Et par aviser
- Klemmer
- Rigelig tape
- Nogle plastikkopper
- Garn
- Et par ispinde eller lignende.

Nu udspiller der sig et – for underviseren forudsigeligt – mikrokosmos af verden:

I nogle grupper tager én straks styringen. Eller der opstår uenighed om, hvem der er hovedarkitekten. I nogle (drengegrupper) er der små-slåskampe. Nogle melder sig ud.

De fleste får, mere eller mindre helhjertet, bygget et overskueligt lille tårn af de forhåndenværende materialer.

Pludselig får én gruppe en idé: Begynder at tape tårnet fast til væggene, eller de bruger sig selv som en del af tårnet, og inspirationen flyttes fra gruppe til gruppe. Dem, der havde givet op, får nyt mod. Nogle bliver dumdristige. Ikke sjældent ender det med at være et tårn, hvor

processen var gået i stå, der står tilbage som det eneste ikke-væltede babelstårn.

Nogle hold er insisterende i forhold til, at der millimeterdemokratisk måles, hvilket tårn der blev højest. Andre kan sagtens gennemskue, at det er processen, der er selve tårnet.

I eftersnakken taler vi om kommunikation uden ord. Vi taler om, hvordan man kan blive inspireret uden ord. Vi taler om, hvordan der hver dag bygges babelstårne i verden, der hvor kommunikation mellem mennesker går i stå og ender i det rene bla-bla-bla. Vi taler også om, hvordan der kan gå pinse i et byggeri, en klasse, et samvær, når der er fælles ånd og engagement.

Om at hele med guld.
Eller om tilgivelsens nødvendighed.

- Tallerkener fra genbrug. En pr. konfirmand, gerne forskellige
- Sprittusser
- God lim
- Evt. guldglimmer
- Et håndklæde
- En hammer
- Noget til at påføre lim med

Nu er det konfirmandernes tur. De putter deres tallerken i et håndklæde, slår et slag. Og så skal de forsøge at klinge skårene sammen igen. De senere år har jeg købt guldglimmer og

God fornøjelse. Det er ikke kun en gevinst for konfirmanderne at have kroppen med. Også underviseren får i forberedelsen stoffet ind under huden på en anden måde.

De hurtige – men effektfulde

»Hjertestarter«

Køb håndvarmer i hjerteform. Uddel hjertet, når der bedes.

Italesæt, at det at bede for andre er at have et varmt hjerte for dem.

Iagttag, hvad der sker, når konfirmanderne begynder at improvisere: De lægger det på hovedet: At bede for nogen er også at have varme tanker for dem. De lægger hjertet på fødderne: At bede for nogen er også at gå ekstra skridt for andre osv.

»Trossnor«

Konfirmanderne får tørklæder for øjnene og placeres ved en lang snor, som de skal holde fast i og følge til den anden ende. På snoren er der placeret forskellige forhindringer: Knuder, ufarlige genstande, måske drejer snoren, og måske er der nogen, der hæver/sænker eller ryster med snoren. Alle skal igennem turen.

Nogle gange italesætter jeg det på forhånd: At det at leve et liv i tro er at leve i tillid. Selvom vi ikke ved, hvad der venter. Andre gange får de bare at vide, at de skal følge snoren – og først efterfølgende taler vi om, hvad det har med konfirmandundervisning at gøre. Så enkelt det end er, undres jeg hvert år over effekten.

»Man sover kun, hvor man er tryk«.

Når vi får konfirmanderne hen på eftermiddagen, er de ofte trætte.

Lad konfirmander lægge sig på bænke.

God afstand.

Giv dem tæpper fra babysalmesang.

De skal ingenting.

Fortæl eller læs en virkelig lang genfortælling af en bibelhistorie.

»Det er ikke hammer-hammer fedt«

Historien er kendt. Konfirmanderne husker den bedre, når de selv har prøvet hhv. at slå søm i og trække dem ud igen.

Der var engang en dreng, der havde et hidsigt temperament. Hans far gav ham en pose søm og fortalte ham, at hver gang han mistede besindelsen, skulle han banke et søm i bagsiden på

et hegn. Den første dag havde drengen banket 37 søm i hegnet. I løbet af de næste par uger, da han lærte at styre sin vrede, faldt antallet af søm.

En dag kunne han konstatere, at han ikke havde slået et eneste søm i. Han fortalte sin far det, og hans far foreslog, at drengen nu skulle trække et søm ud for hver dag, han kunne beherske sit temperament.

En dag kunne sønnen fortælle, at nu var alle søm trukket ud af hegnet igen. Faderen tog drengen ved hånden og førte ham hen til hegnet. Han sagde: Sømmene er væk. Men se på hullerne i hegnet. Vi kan efterlade ar på mange måder.

Ekstrastof:

Corona-konfirmation med krop – for både konfirmand og gæster

Konfirmanderne – og alle de gæster, de ønskede at have med – blev indkaldt med seks minutters mellemrum. Ved en af kirkens indgange blev de budt velkommen til fest med forfester, hvorefter alle gæster skrev deres navn på kirkens mure med kridt. De seks næste minutter foregik i næste rum, hvor gæsterne ud af 50 flyttekasser med værdier på så som »mening«, »lykke«, »fællesskab«, »anerkendelse«, »tro« skulle stable fem værdikasser, som de håbede, deres konfirmand vil bygge liv på. Til næste forfest var der en seks minutter lang film om, hvad konfirmanderne har foretaget sig i årets løb plus bønner, de har skrevet. Så fulgte selve konfirmationen – seks minutter med tale, tilspørgsel, håndspålæggelse, også af mellem 1 og 4 gæster, konfirmanden havde udvalgt, og en velsignelse til alle. Uden for kirken var et efterfest-telt, hvor konfirmanden og gæsterne kunne tage selfies med Jesus, sende heliumballon med bønner, vælge et nummer i den levende salmejukeboks med kormedlemmer med mere.